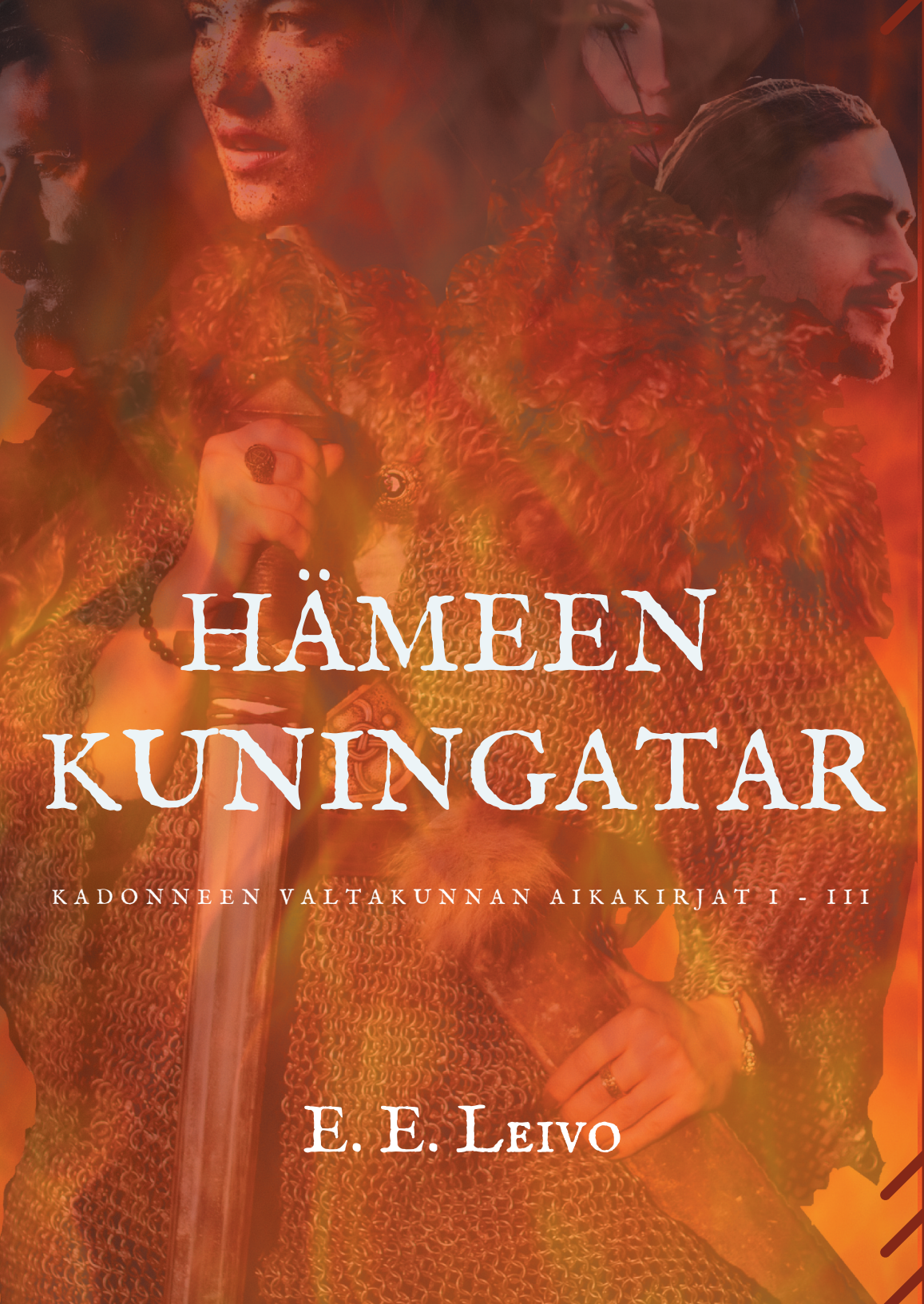

HÄMEEN KUNINGATAR

KADONNEEN VALTAKUNNAN AIKAKIRJAT I - III

E. E. LEIVO

Hämeen kuningatar

E. E. Leivo

Hämeen kuningatar

Kadonneen valtakunnan aikakirjat 1–3

Romaani Hämeen viikinkiajasta.

Teos on ilmestynyt aiemmin kolmiosaisena jatkokertomuksena

Kadonneen valtakunnan aikakirjat:

I Soturiprinsessa (2017)

II Idän turkiskauppias (2017)

III Kuninkaan testamentti (2018)

kadonnutvaltakunta.blogspot.com

© 2021 Leivo, E.E.

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528043904

Kannen suunnittelu: Puustellin tarinat

Sepitelmäni alkaa Hämeestä, Auttoisten kylästä, joka on mainittu kirjallisissa lähteissä ensimmäisen kerran jo 1400-luvulla. Isoisäni ja enoni runoilivat ja tarinoivat kotikylänsä menneisyydestä, ihmisistä, kaskuista, sattumuksista, kummituksistakin. Minä taas haluan kertoa ajasta, jolloin myöhemmin viikingeiksi kutsutut kauppiassoturit purjehtivat nykyisellä Itämerellä. Emme tiedä, miksi historiankirjoitus ei mainitse mahtavaa Hämeen maata, jonka tuolloin kerrotaan ulottuneen suolamerestä suolamereen. Tästä muinaisesta ajasta kertoo romaanisarja *Kadonneen valtakunnan aikakirjat*.

I

Soturiprinsessa

Kevättalvi 859

- ◆ Pohjolan lukuisten heimojen joukosta nousi 800-luvulla yhä vaikutusvaltaisempia päälliköitä, joilla sotilaallisen ja poliittisen taidon lisäksi oli varaa palkata sotureita puolustamaan ja laajentamaan alueitaan.
- ◆ Mälarenin rannan svealaisia hallitsi vuosisadan puolivälissä tanskalaisia vastaan menestyksellisesti taistellut Björninpoinen Olof I.
- ◆ Tanskan kuninkaaksi oli vuonna 854 julistautunut Horik II, lisänimeltään Erik Lapsi.
- ◆ Hajanaista Norjaa hallitsivat lukuisat, kaukana toisistaan sijainneet päällikkökunnat.
- ◆ Kauppa- ja ryöstöretkellä liikkuvien skandinaavien yhteydet ulottuivat jo tuolloin yli koko tunnetun maailman.
- ◆ Vaikka köyhä ja vähäväkinen Fennia jäikin merenkulkijoille mysteeriksi, mikään muusta maailmasta eristynyt saareke se ei ollut.

1. Äiti, tytär ja poika

Mitä pahaa olen tehnyt ansaitakseni noin hankalan tyttären? Sitä Marjatta pohti ties kuinka monennen kerran ja huokasi raskaasti. Emerentia oli vahva ja terve, mutta luonteeltaan villivarsa. Nyt tyttö oli kiukunpuuskan vallassa siksi, ettei päässyt metsälle, kuten oli suunnitellut. Edellisenä päivänä hän oli venäyttänyt oikean kätensä harjoittellessaan keihään heittoa, eikä siksi pystynyt vetämään joustavireeseen.

Marjatta kantoi vettä kaivolta ja laskeskeli, miten tyttären kukeat vuodet olisivat pian takanapäin. Sen sijaan Emerentiaa ei vinosti pyöri ajankäytön näyttänyt surettavan lainkaan. Mahtoiko hän edes muistaa omaa ikäänsä? Tuskin. Mutta Marjatta muisti. Hänen ainoan tyttärensä syntymä kaksikymmentäkaksi vuotta sitten oli ollut tuskan päivä, joka ei unohtuisi. Erik-puoliso ei näyttänyt olleen millänsäkään siitä, että lapsi oli tyttö, vaikka Marjatta oli toivonut poikaa. Mutta poikamainen työstä tuli. Kenen sukulaisvainajan henki lapsen oli mennyt? Ehkä itse Erik-isän, joka oli jäänyt sille tielleen lähdettyään tapansa mukaan merien taakse kauppaa tekemään. Marjatta kaipasi yhä neuvokasta miestänsä ja toivoi, että tämä jonain päivänä palaisi. Kyläläiset sanoivat häntä leskeksi, mutta Marjatta oli varma, että Erik oli yhä elossa. Vuosikausia kestäneestä ikävästään huolimatta Marjatan oli myönnettävä, että elämä ilman Erikiä oli kenties sittenkin helpompaa kuin elämä aviossa olisi ollut. Marjatta oli välttynyt jatkuvilta raskauksilta ja jäänyt henkiin, elänyt verrattain hyvän elämän ja nähnyt lapsiensa varttuvan aikuisiksi, toisin kuin monet muut hänen ikäisensä vaimot, jotka olivat levänneet kylän kalmistossa jo monta ajastaikaa. Marjatan kahden kivuliasta synnyttämän pienokaisen kuolema parikymmentä vuotta sitten oli ollut musertava menetys, mutta onneksi Emerentia oli jäänyt eloon. Ja Emerentian jälkeen ilmestyi vielä Jaakko.

Emerentia oli levottoman isänsä kaksoisolento. Tyttö ei kelvannut kenellekään Auttosten, ei edes naapurikylien miehistä. Ei sen jälkeen kun hänen taisteluhalunsa ja kipakka luonteensa paljastui muutama vuosi sitten koko pitäjän asujaimistolle julmien ryöstelijöiden purjehdittua Päijänteen rannoille.

Siinä saivat vieraat kyytiä, ja hyökkääjät lyötiin Virmailan tais-
telussa. Sen jälkeen oltiin saatu elää rauhassa monta pitkää vuotta.
Nyt Marjatan vaisto kuitenkin sanoi, että ajat olivat muuttumassa,
ainakin mikäli Kupiaksen, sanavalmiin ja tiedonhaluisen kylä-
kievarin isännän juttuihin oli uskomista.

– Kupias on tiedon lipas. Hän on perillä kaikesta ja hänellä on
vastaus melkein mihin tahansa. Hänen tarina-arkkunsä on aina
avoinna kaikille, Auttosten seppä Valtari, yksi Marjatan naapureista,
oli kerran vitsaillut.

Valkean Kristuksen uskon omaksuneen, kaukaisilla maillo mat-
kanneen ja Auttosille palanneen Petrus-papin taas tiedettiin pahek-
suvan Kupiaksen juoruilua ja kutsuvan tätä vaaralliseksi ”Pantooran
arkuksi”, jonka puheet levittivät kyläläisissä turhaa levottomuutta.
Mitä pappi tarkoitti kyseisellä arkulla, sitä ei kukaan kehdannut
kysyä. Kauhukseen Marjatta oli huomannut Kupiaksen tarinoiden
uppoavan Emerentiaan. Eikö ollutkin hänen tyttärensä tapaista
innostua ryöstöretkistä, aseiden kalistelusta ja miekoista? Sisim-
mässään Marjatta halusi uskoa, että suuren maailman myrskyt
saavuttaisivat syrjäisen Auttosten kylän yhtä todennäköisesti kuin
Päijänteen vedet peittäisivät Virmailan saaren kukkulat. Auttosten
sijainti kaukana valtakeskittymistä takasi rauhalliset oltavat, ja siitä
Marjatta oli kiitollinen.

Sään herrat, ilmojen, vesien ja maiden haltijat, vainajat ja kaiken-
laiset olennot ja henget saattoivat aiheuttaa ihmisparoillo kurjuutta
ja nälkää, mutta oliko maan päällä lopulta suurempaa pahuutta kuin
ahneiden, riehuvien miesten sekä toistensa rikkauksia hamuavien
vallanpitäjien aiheuttama kärsimys? Ei ollut, siitä Marjatta oli varma.

Näitä miettiessään hän astui hämärään pirttiin ja laski vesisangon
jakkaralle. Nurkkavuoteeseen pitkäkseen ojentautunut Emerentia oli
torkahtanut ja vetänyt huovan suojakseen kevätkylmältä. Tulisijan
liekin lämmin valo vaelsi hänen kasvoillaan. Pöydällä vuoteen vie-
ressä oli hajallaan sulkia, puunkappaleita ja luunpaloja. Emerentian
valmistamat nuolet lojuivat nipussa lattialle viskatussa viinessä.

Marjatta pujahti takaisin ulos nauttiakseen auringosta. Se läm-
mitti, vaikka kylmänkirpeys sai ihon kananlihalle. Hän seisautui pi-
hamaalle ja katseli kylälle päin. Valkoinen lumipeite hallitsi yhä mai-

semaa, mutta kevät näytti tulleen aikaisin. Päivät pitenivät. Naapurustosta kuului työn tuttuja ääniä. Koko Marjatan naapuriasujaimisto, heidän joukossaan suutari, seppä, nahkuri ja värjäri, ahkeroi. Käsityöläisaluetta halkoi tie, jota pitkin mahtui kulkemaan härkävankkureilla ja jota molemmilla puolilla reunustivat pajat, kodat sekä risu- ja hirsiasumukset. Marjatta ansaitsi vaatimattoman elantonsa kulmakunnan näppärimpänä kehrääjänä, joka säännöllisesti kiersi talosta taloon Auttosilla ja toisinaan lähikylissäkin.

Marjatta piti kovasti naapureistaan ja naapurit hänestä. Usein kyläläiset auttoivat leskeä ja hänen tyttärtään. Vaikka Marjatta olikin syntyjään mahtavan Rapolan kylän vaikutusvaltaista sukua, hänen ei koskaan nähty tai kuultu kohtelevan ketään alentuvasti. Sen runsaan parinkymmenen vuodenkierron ajan, jonka Marjatta oli Auttosilla elänyt, kylä oli kasvanut ja vaurastunut. Siellä oli peräti kymmenen itsenäistä, tiiviin ryhmän muodostavaa taloa, joiden ympärillä levisivät pellot, niityt ja laitumet. Kylä oli muuttunut niistä ajoista, kun Erik oli tuonut sinne nuorikkonsa.

Miksi hänen rakas maailmanmatkaajamiehensä oli valinnut juuri tämän kylän asuinpaikakseen? Se oli arvoitus, olivathan miehen juuret kaukana sveojen maassa, jonka kerrottiin olevan paljon Hämettä rikkaampikin.

Marjatta havahtui ajatuksistaan nähdessään liikettä tiellä. Kohti Eerikkilää taivalsi pitkänhuiskea nuorukainen, joka vaatetuksesta päätellen ei ollut kukaan kyläläisistä. Hänen pomppansa oli tavattoman likainen. Kaikesta huolimatta miehessä oli jotakin tuttua, ja villahatun alta pilkahti ruskeita, hiukan kiharaan taipuvia hius-suortuvia. Pitkänhuiskea muukalainen pysähtyi hetkeksi Eerikkilän eteen ja käveli sitten mitään sanomatta tai kyselemättä pihaan. Marjatta tunsikin askelluksen. Hänen sydämensä alkoi sykkiä nopeammin.

– Jaakko? Marjatta hihkaisi riemuissaan.

Ei kai se voinut olla mahdollista? Kyllä se oli!

– Jaakko, minun oma Jaakkoni on palannut kotiin! Mikä ilon päivä! Emerentia, tule pihalle!

Marjatta riensi nuorukaista vastaan. Pojasta oli kasvanut vahva mies, joka seisoi Marjatan edessä ilmielävänä, ja mikä tärkeintä, yhtenä kappaleena, kaikki raajat tallella ja turvassa. Vain kasvoille oli

ilmestynyt arpi, jota siinä ei ollut pojan lähtiessä maailmalle vuosia sitten. Kuinka nopeasti olivatkaan hujahtaneet Marjatan kuusi vuotta arkiaskareissa, eläinten hoidossa ja maatilkun viljelyssä, päivästä toiseen sinnitellen.

Jaakko tunsikin Marjatan sydämen hakkaavan vimmatusti sulkiesaan tämän syleilyynsä. Kunpa äitimuori vain ei heittäisi henkeään silkasta yllätyksestä! Jaakko oli vihdoinkin kotona, kiitollisena. Hän oli ikävöinyt perheettään ja kyläänsä, vaikka maailma oli tarjonnut hänelle yltäkyläisesti kaikkea sellaista, josta kukaan Hämeessä tuskin osasi edes uneksia. Jo lähtiessään Jaakko tiesi, että hänen piti palata, sillä oppivuosien jälkeen häntä odottaisi Hämeessä tehtävä ja velvollisuus herraansa, Hämeen päällikköä Kainu Hopeamiekkää kohtaan. Virmailan samaani oli lukenut Jaakolle ennusmerkit vuosia sitten ja kehottanut tätä lähtemään, omaksi parhaakseen ja vaaran välttääkseen.

– Ennen kuin viisi vuodenkiertoa on kulunut, et saa palata. Kuuden vuoden keväällä, jäiden lähdettyä, voit astua laivaan, joka tuo sinut takaisin Fennian rannoille. Sitä ennen koe ja elä, ota opiksi mitä näet, sulje salaisuudet sydämeesi. Palattuasi älä paljasta mitään. Avaa sisimpäsi vasta kun tulee aika. Ole viisas. Harkitse. Sano tarpeelliset sanat oikealla hetkellä. Älä hätiköi, sinulla on aikaa, se on rajaton... kuin spiraali.

Näin oli sanonut Virmailan samaani, johon Jaakko luotti eniten maailmassa.

– Olet kuin ilmetty isäsi, Marjatta sanoi ja tarkasteli nuorta miestä päästä varpaisiin. – Mutta luonteesi on aina ollut erilainen, harkitseva ja rauhallinen. Sinusta on tullut hieno mies!

Jaakolla ei ollut muistikuvia isästään, jonka hän tunsikin ainoastaan Marjatan monista, useimmiten ylistävistä kertomuksista. Siitä huolimatta hän ei pystynyt kunnioittamaan miestä. Erik oli jättänyt perheensä oman onnensa nojaan ja työlään maatilkun vaimonsa sekä kahden lapsensa huoleksi. Jaakon lapsuus oli ollut kova kuten muillakin kyläläisillä. Hän ei missään nimessä halunnut olla vastuunpakoilija kuten isänsä. Hän oli vannonut olevansa erilainen. Sellainen, joka palaisi aina takaisin ja tekisi velvollisuutensa perheensä ja kaikkia niitä kohtaan, jotka olivat häntä elämässä eteenpäin autta-

neet. Sitä paitsi Jaakko oli varma, että isä oli kuollut, kuopattu tai poltettu, vaikka Marjatta ja hänen sisarensa Emerentia toisin uskoivat. Jos äijä oli elossa, hän ei välittänyt heistä rahtuakaan. Ehkä hänellä oli uusi, rakkaampi perhe toisaalla, jossain meren takana. Isä oli seikkailija, eikä muuksi muuttuisi.

Jaakko hätisti kipeät ajatukset päästään.

– Onko Emerentia jo saatu naimisiin?

– Vielä mitä! Marjatta tokaisi. – Pystytkö sinä kuvittelevaan hänet puolisona?

Jaakko naurahti.

– En pysty.

– Voi poika raukka, mitä onkaan tapahtunut jalkineillesi? Nehän ovat puhki ja varpaat pilkistävät esiin. Eikö sinulla ollut varaa hevoseen?

– Mikäs kiire minulla olisi ollut? Sitä paitsi kävellen matkatessa ajatus mukautuu suureen muutokseen paremmin. Ja näinpä matkalani senkin, mihin suuntaan Häme on menossa. Näen kaiken aivan uudessa valossa.

– Näytät kerjäläiseltä.

– Ilmankos tierosvot eivät olleet minusta lainkaan kiinnostuneita. Tosin sellaisiin en edes törmännyt. Kuka näissä metsissä huvikseen liikkuu, säiden ja petojen armoilla?

– Sinun täytyy kertoa meille kaikki!

– Kaikki aikanaan, äiti rakas. Nyt haluan nähdä Emerentian.

Marjatta huokasi raskaasti.

– Kai hän sentään on kunnossa? Jaakko kysyi.

– Hän on temppuillut tavanomaiseen tapaansa, Marjatta vastasi ja huudahti sitten käskyn: – Tyttö! Lakkaa murjottamasta ja tule tervehtimään veljeäsi. Saat luvan lämmittää saunan!

Emerentiaa odottamatta Jaakko kiirehti sisään pirttiin ja näki vuoteessa lepäävän naisen. Kunpa hän olisi voinut lahjoittaa osan kokemuksistaan sisarelleen. Onneton sisko oli joutunut jäämään kotikylään ja työskentelemään raskaissa töissä arvaamattoman luonnon armoilla. Hämeessä elämä oli pahimmillaan selviytymistaistelua päivästä ja vuodenajasta toiseen. Kotikylä oli kaukana niistä kullalla ja hopealla silatuista palatseista, joissa Jaakko oli matkoillaan vierail-

lut. Ainakaan sisar ei ollut vaipunut epätoivoon, koska siinä hän nyt nukkui levollisena, kauniina ja haavoittuvana. Tosin Jaakko tiesi, että ulkokuori saattoi pettää. Hän toivoi, ettei Emerentia kantaisi kaunaa siitä, mitä Jaakko oli elämässään saanut ja mistä sisko oli jäänyt paitsi.

– Sisko...? Jaakko sanoi ja käveli lähemmäs.

Sisaren vaalea palmikko oli kasvanut puolet pidemmäksi sitten Jaakon lähdön. Veli kumartui vuoteen ääreen ja siveli höyhenen-kevyesti sisarensa poskea. Sitä hänen ei olisi kannattanut tehdä, koska salamannopeasti käsi kiertyi veljen ranteen ympärille ja puristi sitä kuin rautainen hanska. Oikea käsi piteli veistä miehen kurkulla.

– Mitä hittoa... Jaakko? Olet palannut! Miksi ihmeessä sinä hiiviskelet tuolla tavoin?

Emerentia oli Jaakon ilmestymisestä yhtä pöllämystynyt kuin veli sisarensa väkivaltaisesta käytöksestä.

– Ilmeisesti olen huolehtinut turhaan, Jaakko sanoi Emerentian pantua veitsen pöydälle. – Näytätte äidin kanssa pärjäävän täällä oikein hyvin ilman minuakin.

Emerentia kietoi riemuissaan kätensä veljen kaulaan.

– Veli, oi rakas veli, olet kotona vihdoinkin.

Jaakko tunsu sisaren käsien puristuvan ympärilleen vahvoina lonkeroina.

– Sinusta on tullut... vahva, hän sanoi.

– Olen harjoitellut, kuten kehotit. Käytin aikani hyvin, eikö totta?

– Niin... mitä kaikkea osaatkaan jo tehdä aseiden kanssa. Oikeastaan pelkkä ajatuskin siitä puistattaa minua.

Emerentia purskahti nauruun.

– Mistä sinä siihen niin yllättäen tupsahdit? Olisit voinut ilmoittaa tulostasi!

– Miten muka? Jos olisin lähettänyt raapustetun viestin, niin et olisi osannut lukea sitä.

– Erehdyt! Emerentia huudahti, ja kasvoilta säteili voitonriemu.

– Osaan muutaman sanan latinaa.

– Latinaa? En usko!

– Kokeillaanko?

– Äh, kyllä minä uskon, Jaakko naurahti.

– Ja sinäkö paksukalloveli olet muka oppinut lukemaan ja kirjoittamaan? Miten se on mahdollista?

– Yhtä mahdollista kuin sinun latinantaitosi. Olen oppinut juuri sen verran, ettei kukaan pysty minua höynäyttämään. Voit uskoa, siskoseni, että ilman sitäkin kävin läpi kovan koulun.

Emerentian ilme synkkeni äkisti. Veljen lähtö oli ollut hänelle katkera pala nieltäväksi. Hänen oli vaikea hyväksyä sitä, ettei hänellä ollut samaa vapautta kuin veljellään, vaikka hän oli esikoinen, melkein kaksi vuotta Jaakkoa vanhempi.

– Olen pahoillani, Emerentia. Tahdon hyvittää sinulle sen, mitä olet menettänyt. Minulla on sinun varallesi suunnitelma. Loistava suunnitelma!

Veljen hyväntahtoisista sanoista huolimatta Emerentian ilme muuttui varautuneeksi. Jos naiselle puhuttiin loistavista suunnitelmista, useimmiten kysymys oli avioliitosta. Tosin hän, joka ongelmitta mursi miehiltä raajat ja käskytti kylän nuorukaisia menen tullen, oli menettänyt mahdollisuutensa naimakauppoihin ajat sitten. Jopa Petrus oli varoittanut, että jollei Emerentia tekisi parannusta, seuraisi kammottavia asioita, varsinkin kuolemanjälkeisessä elämässä. Näistä pelotteluista Emerentia viis veisasi, sillä tuonpuoleiset eivät häntä kiinnostaneet. Hän halusi keskittyä tähän hetkeen ja tämän maailman asioihin. Ja se kannatti, sillä kuolleet eivät kummitelleet hänelle koskaan.

– Kainu Hopeamiekka on asettunut Hakoisiin. Hän on hyvä mies, Jaakko sanoi.

– Hämeen päällikkö?

– Kyllä sinä Hopeamiekan tunnet. Ja hän muistaa sinut. Se on hyvä alku.

– Alku mille? Vaimoelämällekö? kiusaantunut Emerentia vääntäytyi seisaalleen, pois veljensä ulottuvilta. – Älä puhu enempää. En halua kuulla. En halua naimisiin, pitäisihän sinun se tietää!

Emerentia oli varma, ettei kukaan pystyisi pakottamaan häntä. Jaakko oli ollut hänen talutusnuorassaan vauvasta saakka ja pikkuveli tiesi sen itsekin. Jaakko taas mietti, miten jatkaisi keskustelua. Hänestä naimakauppa Hopeamiekan kanssa olisi ollut eduksi kaikil-

le osapuolille. Se saattaisi rauhoittaa Emerentiaa, sillä päällikön puolisoilla olisi riittävästi puuhaa, varsinkin perillisten ilmaantuessa. Ja vaikka naiset tavallisesti pilasivat metsästysonnen, Emerentia saattaisi saada erivapauden, olihan hän loistava jousiampuja, yksi seudun parhaista.

Uusia alueita valloittanut ja kilpailevia päälliköitä yksi toisensa jälkeen kukistanut Hopeamiekka olisi tarpeeksi vahva mies pitämään naisensa kurissa. Ja kun sisar saisi Hopeamiekan lapsen, se vahvistaisi Jaakon asemaa vallan keskiössä. Marjatta-äiti saisi vihdoin leppoiset vanhuuden päivät. Ainoa este loistavalle suunnitelmalle oli Emerentia itse. Eikö siskojen ensisijainen tehtävä ollut suostua vastaväitteitä sopivalle miehelle vaimoksi perheen ja suvun aseman lujittamiseksi?

– Perheen on pidettävä yhtä ja tehtävä se, mitä kulloinkin täytyy, Jaakko sanoi vakavalla äänellä.

Uudessa tehtävässään hän tarvitsi muutenkin ympärilleen ihmisiä, joihin saattoi luottaa. Heitä oli harvassa, ja Emerentia oli yksi heistä. Jaakko oli vannonut uskollisuutta Kainu Hopeamiekalle jo vuosia sitten. Hän oli paras hallitsija, joka Hämeessä saattoi olla, ja hänen suosionsa oli suuri. Lyhyessä ajassa Hopeamiekka oli onnistunut rauhoittamaan olot valtapiirissään. Vihollinen oli kaukana ja elämä soljui tynnosti, varmasti ja säännöllisesti kuin Päijänteelle seilaavien rauhanomaisten kauppamiesten purret. Kainu Hopeamiekka kuului vanhaan, vaikutusvaltaiseen ja erittäin rikkaaseen perheeseen, mutta hän ei suinkaan ollut sukunsa ainoa vallanperijäehdokas. Hämeessä oli kilpailijoita, vahvoja, nuoria miehiä, joita valta houkutti ja joilla oli takanaan mahtavia tukijoita, jopa ulkomailla.

– Hopeamiekalla tulee ehkä olemaan muitakin vaimoja, kuten rikkailla ja ylhäisillä miehillä usein, Jaakko sanoi Emerentian vakuuttaakseen. – Saat olla... rauhassa. Jos niin tahdot.

– Oliko tuo olevinaan suositus? Emerentia pilkkasi. – Olisin osa vaimojen klaania. Ei se tekisi asemaani yhtään paremmaksi. Eihän minulla olisi silloin mitään merkitystä, ei lainkaan valtaa.

– Mutta olet aivan liian tärkeä... Olet liian taitava jäädäksesi loppuelämäksesi tänne, pieneen metsäkylään, Jaakko pisti peliin kaikkensa.

*Neito, joka halusi soturiksi.
Varjagikauppias, joka menetti kaiken.
Kuningas, joka tahtoi luoda dynastian.*

Kun pienen erämaakylän kasvatti, kunnianhimoinen ja kipakka Emerentia päättää ottaa elämänsä ohjat omiin käsiinsä, hän ei aavista, mihin epätavallinen ratkaisu johtaa.

Yhdessä veljensä Jaakon, Hakoisten linnavuoren henkivartiokaartin soturin kanssa hän tempautuu Hämeen mahtisukujen valtataisteluun, jossa pian myös sisarusten henki on vaarassa.

Samaan aikaan Skandinavian ryöstelevät soturikauppiaat uhkaavat syrjäisen Hämeen pitkään kestänyttä rauhaa, eikä aikaakaan, kun hämäläiset joutuvat puolustamaan asemiaan.

Moni havittelee valtaa eikä yhteenottoa voi välttää.

Miten käy Hämeen päällikkyuden?

Viikinkiaikaan 800-luvulle ajoittuva Hämeen kuningatar vie lukijan vauhdikkaaseen seikkailuun Hämeeseen ja Karjalaan.

ISBN: 978-952-80-4390-4

